

Sygn. akt I ACa 460/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 grudnia 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Mirosław Ożóg (spr.)
Sędziowie:	SSA Marek Machnij SSA Ewa Giezek
Protokolant:	Emilia Kułakowska

po rozpoznaniu w dniu 29 grudnia 2016 r. w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa (...) (...) w G. (Włochy)

przeciwko (...) \ (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 24 czerwca 2015 r. sygn. akt IX GC 103/15

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

SSA Marek Machnij SSA Mirosław Ożóg SSA Ewa Giezek

Sygn. akt I ACa 460/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 24 czerwca 2015r. Sąd Okręgowy w Gdańsku w sprawie z powództwa (...) (...) w G. (Włochy) przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w G. o zapłatę zasądził od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki (...) (...) w G. (Włochy) kwotę 18.737,60 euro wraz z następującymi odsetkami liczonymi w stosunku rocznym od kwoty:

-17.676,45 euro w wysokości:

- 8,75% od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.
- 8,50% od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.
- 8,25% od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.
- 8,15% od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem dalszych zmian wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie prawa włoskiego dla transakcji handlowych w odniesieniu do stopy bazowej ustalanej przez Europejski Bank Centralny,
- 910 euro w wysokości:
- 8,75% od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.
- 8,50% od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.
- 8,25% od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.
- 8,15% od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem dalszych zmian wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie prawa włoskiego dla transakcji handlowych w odniesieniu do stopy bazowej ustalanej przez Europejski Bank Centralny,
- 151,15 euro w wysokości:
- 8,75% od dnia 1 lutego 2013 r. do dnia 30 czerwca 2013 r.
- 8,50% od dnia 1 lipca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2013 r.
- 8,25% od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 30 czerwca 2014 r.
- 8,15% od dnia 1 lipca 2014 r. do dnia zapłaty z uwzględnieniem dalszych zmian wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie prawa włoskiego dla transakcji handlowych w odniesieniu do stopy bazowej ustalanej przez Europejski Bank Centralny; oraz zasądził od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. na rzecz powódki (...)(...) w G. (Włochy) kwotę 9.540,89 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że powódka (...) w G. (Włochy) jako producent i sprzedawca odzieży sportowej, produktów żeglarskich, ubrań na co dzień, butów, torebek i dodatków pod marką (...), (...) lub (...), jednocześnie jako wyłączny i faktyczny właściciel znaków towarowych (...), (...) lub (...), w dniu 4 czerwca 2010 r. zawarła z pozwaną (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. umowę dystrybucyjną, na mocy której powódka przyznała pozwanej prawo do występowania w charakterze wyłącznego dystrybutora do wprowadzania na rynek, sprzedawania i dystrybuowania produktów powoda na terenie Polski.

Zgodnie z umową, pozwana zobowiązana była do kupowania od powódki produktów po cenach podanych w (...) do umowy, w oparciu o zamówienia składane przez pozwaną w formie pisemnej lub w formie elektronicznej, zaś płatność za kupiony towar miała być dokonywana w euro na rachunek powódki lub jej agenta. W umowie strony ustaliły, że termin płatności wynosić będzie 90 dni na koniec miesiąca.

Umowa została zawarta do 1 czerwca 2013 r. z możliwością przedłużenia na dalsze okresy.

Umowa wykonywana była przez strony w okresie od czerwca 2010 r. do grudnia 2012 r. Sprzedaż towaru odbywała się w oparciu o składane przez pozwaną zamówienia, a towar bezpośrednio był dostarczany przez powódkę do prowadzonego przez pozwaną z wykorzystaniem znaku towarowego powódki sklepu znajdującego się w wynajętym lokalu na terenie Centrum Handlowego (...) w W. przy Al. (...).

W ramach tej współpracy pozwana zamówiła u powódki m.in. towar objęty następującymi fakturami VAT:

- fakturą nr (...) z dnia 30 września 2012 r. na kwotę 19.121,25 euro,
- fakturą nr (...) z dnia 18 października 2012 r. na kwotę 910,00 euro,
- fakturą nr (...) z dnia 31 października 2012 r. na kwotę 151,15 euro.

We wspomnianych fakturach wskazano konkretny numer zamówienia i numer klienta przypisany pozwanej.

Przedmiotowy towar został przez powódkę dostarczony pozwanej przesyłkami kurierskimi (...) bezpośrednio do prowadzonego przez pozwaną sklepu w centrum handlowym (...) w W. w dniach 28 września 2012r., 3 października 2012r., 9 października 2012r. i 2 listopada 2012r.

W dniu 31 grudnia 2012 r. powódka wystawiła na rzecz pozwanej notę kredytową nr (...) na łączną kwotę 1.444,80 euro dotyczącą rozliczenia towarów zakupionych przez pozwaną u powódki na podstawie zamówień złożonych w okresie od sierpnia 2011 r. do kwietnia 2012 r.

O wartość wynikającą z wystawionej przez powódkę noty księgowej powódka pomniejszyła należność wynikającą z faktury nr (...), wobec czego do zapłaty z tej z faktury pozostała kwota 17.676,45 euro.

Pismami z dnia 6 listopada 2013 r., z dnia 5 grudnia 2013 r. oraz z dnia 14 października 2014 r. pełnomocnik powódki wzywał pozwaną do zapłaty należności powódki. Pozwana nie odniosła się do żadnego z otrzymanych wezwań do zapłaty, nie dokonała zwrotu dostarczonego jej towaru ani wystawionych przez powódkę faktur.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił w oparciu o przedłożone przez powódkę dokumenty, których prawdziwość i autentyczność nie była kwestionowana przez którąkolwiek ze stron.

Powódka w toku postępowania swoje roszczenie wywodziła z umów sprzedaży towaru w ilości, asortymencie i cenie wskazanych w trzech fakturach, tj. fakturze nr (...) z dnia 30 września 2012 r., fakturze nr (...) z dnia 18 października 2012 r. oraz fakturze nr (...) z dnia 31 października 2012 r. Do akt sprawy załączyła dowody dostarczenia objętych tymi fakturami towarów pozwanej oraz umowę dystrybucyjną zawartą przez strony wraz z zestawieniem i rozliczeniem transakcji.

Pozwana natomiast w toku postępowania zaprzeczyła twierdzeniom powódki, kwestionując okoliczność związania stron w/w umową dystrybucyjną i dokonywania zakupów odzieży sportowej na jej podstawie, zamówienia i odbioru towaru, za który powódka domaga się zapłaty w niniejszym postępowaniu. Pozwana twierdziła, że nigdy nie zajmowała się branżą sportową, gdyż prowadzi przedsiębiorstwo budowlane specjalizujące się w budowie obiektów sportowych.

Sąd Okręgowy zważył, że strona jest obowiązana do złożenia zgodnych z prawdą wyjaśnień odnośnie okoliczności sprawy i oświadczeń co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 3 k.p.c. i 210 § 2 k.p.c.). Strona więc w zasadzie powinna wypowiedzieć się szczegółowo co do konkretnych twierdzeń strony przeciwnej, zaś często stosowane w praktyce zaprzeczenie ogólne wszystkim twierdzeniom wyraźnie nie przyznanym jest obejściem powyższego obowiązku, a co za tym idzie jest pozbawione skutków wypowiedzenia się co do twierdzeń drugiej strony i nie pozbawia sądu możliwości skorzystania z uprawnienia przewidzianego w art. 230 k.p.c. Obowiązek wypowiedzenia się co do twierdzeń strony przeciwnej i przytoczenia własnych twierdzeń co do okoliczności faktycznych na poparcie swojego stanowiska ma na celu zakreślenie kręgu okoliczności spornych i bezspornych między stronami, co z kolei decydująco wpływa na kierunek prowadzenia ewentualnego postępowania dowodowego. Należy więc przyjąć, że w sytuacji, gdy jedna ze stron zaprzecza określonym twierdzeniom strony przeciwnej, powinna to uczynić w sposób wyraźny, a w sytuacji, gdy twierdzenie strony przeciwnej poparte jest określonymi dowodami, zaprzeczenie powinno być uzupełnione ustosunkowaniem się do tych dowodów. Tylko takie zaprzeczenie twierdzeniom strony przeciwnej czyni zadość obowiązkowi wynikającemu z art. 210 § 2 k.p.c.

Pozwana w sprzeciwie zakwestionowała wskazywane przez powódkę okoliczności faktyczne, a po uzupełnieniu przez powódkę materiału dowodowego o dokumenty w postaci zawartej przez strony umowy dystrybucji, zestawienia księgowego z 11 marca 2015 r. i potwierdzenia zapłaty przez pozwaną należności powoda w kwocie 15.717,25 euro z 19 września 2012r. mimo nałożonego przez Sąd Okręgowy zobowiązania do złożenia pisma przygotowawczego z ustosunkowaniem się do pism powódki z 26 lutego 2015r. i 12 marca 2015r. pod rygorem skutków z art. 230 k.p.c. tego zobowiązania nie wykonała, wobec czego Sąd Okręgowy przyjął, że wspomnianych w tych pismach okoliczności, twierdzeń i dowodów nie kwestionuje. W tym stanie rzeczy bezprzedmiotowe było w ocenie Sądu pierwszej instancji przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków wskazanych przez pozwaną w sprzeciwie w drodze pomocy sądowej na okoliczności, którym przeczą przedstawione przez powódkę a nie zakwestionowane przez pozwaną dokumenty.

Z zaferowanych przez powódkę dokumentów w ocenie Sądu pierwszej instancji wynikał fakt związania stron umową dystrybucyjną z dnia 4 czerwca 2010 r. co najmniej w okresie od czerwca 2010 do grudnia 2012 r., w ramach której powódka sprzedawała pozwanej w oparciu o składane przez nią zamówienia, produkowane przez powódkę towary, które dostarczane były bezpośrednio do Centrum Handlowego (...) w W., w którym pozwana prowadziła działalność handlową w zakresie handlu odzieżą sportową marki powódki. Twierdzenia pozwanej jakoby przedmiot jej działalności stanowiło jedynie budownictwo pozostają w sprzeczności z niekwestionowaną przez pozwaną umową dystrybucyjną z dnia 4 czerwca 2010 r. oraz treścią wpisów w dziale 3 Rejestru Przedsiębiorców KRS pozwanej, w którym oprócz budownictwa, widnieje także sprzedaż hurtowa i detaliczna, w tym sprzedaż detaliczna nowych towarów w wyspecjalizowanych sklepach. Podkreślenia wymaga, że zgodnie umową dystrybucyjną pozwana spółka była wyłącznym dystrybutorem powódki na terenie Polski, a zatem dostawy do Polski niewątpliwie następowały jedynie do punktów handlowych pozwanej a nie innych podmiotów. Wspomniana umowa zawierała także zapisy dotyczące składania zamówień, dostawy towarów i zasady rozliczenia stron, w tym terminy płatności za dostarczony towar.

Jak ocenił Sąd Okręgowy, z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pozwana nie dokonała zapłaty należności powódki objętych następującymi fakturami:

- fakturą nr (...) z dnia 30 września 2012 r. na kwotę 19.121,25 euro,
- fakturą nr (...) z dnia 18 października 2012 r. na kwotę 910,00 euro,
- fakturą nr (...) z dnia 31 października 2012 r. na kwotę 151,15 euro

z terminami płatności 90 dni na koniec miesiąca.

Z przedłożonych przez powódkę dokumentów w ocenie Sądu pierwszej instancji wynikało, iż należność wynikająca z faktury nr (...) z dnia 30 września 2012 r. pomniejszona została przez powódkę o wartość wystawionej przez powódkę w dniu 31 grudnia 2012 r. noty kredytowej nr (...) na łączną kwotę 1.444,80 euro dotyczącej rozliczenia towarów zakupionych przez pozwaną u powódki na podstawie zamówień złożonych w okresie od sierpnia 2011 r. do kwietnia 2012 r.

Następnie Sąd Okręgowy wobec tego, że strony nie dokonały wyboru prawa do zawartych przez nie umów sprzedaży wskazał, iż znajduje zastosowanie Konwencja Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzona w W. dnia 11 kwietnia 1980 r. (Dz. U. Nr 45 z 1997 r., poz. 286) której stronami są Włochy i Polska, a strony sporu mają siedziby w tych państwach. Jej zastosowanie wynikało z treści art. 1 ust. 1 konwencji, w którym wskazano, że konwencja ma zastosowanie do umów sprzedaży towarów między stronami mającymi siedziby handlowe w różnych państwach: jeżeli państwa te są Umawiającymi się Państwami lub jeżeli normy międzynarodowego prawa prywatnego wskazują na ustawodawstwo Umawiającego się Państwa, jako prawo właściwe. Wspomniana konwencja reguluje jedynie zawarcie umowy sprzedaży towarów oraz prawa i obowiązki spadającego i kupującego wynikające z takiej umowy (art. 4).

Obowiązkiem sprzedającej (powódki) było dostarczenie towarów, przekazanie wszelkich dokumentów ich dotyczących oraz przeniesienie prawa własności towarów, zgodnie z umową i konwencją (art. 30 konwencji). Odpowiednikiem tych obowiązków po stronie kupującej (pозwanej) była zapłata ceny za towary i przyjęcie dostawy, zgodnie z umową i konwencją (art. 53 konwencji). Powódka wywiązała się ze swoich obowiązków, a pozwana odebrała towary i nie zapłaciła należnej powódce ceny.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadne jest również żądanie pozwu w zakresie dotyczącym odsetek ustawowych za opóźnienie. Zgodnie z art. 78 konwencji, jeżeli strona nie dokona zapłaty ceny lub innej należności, druga strona ma prawo do odsetek od zaległej sumy, niezależnie od żądania odszkodowania należnego na podstawie artykułu 74. Konwencja nie określa stopy tych odsetek, co stanowi tzw. lukę wewnętrzną tj. kwestię regulowaną konwencją, ale wyraźnie w niej nie rozstrzygniętą. Jak wynika z art. 7 ust. 2 konwencji, kwestie te należy rozstrzygać według ogólnych zasad, na których opiera się konwencja, a w razie ich braku zgodnie z prawem właściwym na mocy norm prawa prywatnego międzynarodowego prywatnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2008r., I CSK 105/08). W świetle art. 4 ust. 1 i 2 Konwencji o prawie właściwym dla zobowiązań umownych (Dz. U. z 2008r., nr 10, poz. 57) prawem tym jest prawo państwa, z którym umowa wykazuje najściślejszy związek, tj. państwo, w którym mieści się siedziba sprzedawcy – prawo włoskie- przepis art. 1284 włoskiego kodeksu cywilnego oraz Dekretu (D. (...)) Prezydenta Republiki z 9 października 2002 r. nr 231 w przedmiocie dostosowania do dyrektywy (...) w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (G. U. nr 249 z 23 października 2002r.).

Mając powyższe okoliczności na względzie na podstawie art. 62 i art. 78 Konwencji Narodów Zjednoczonych o umowach międzynarodowej sprzedaży towarów sporządzonej w W. dnia 11 kwietnia 1980 r. Sąd Okręgowy uwzględnił żądanie pozwu jak w punkcie pierwszym wyroku.

W punkcie drugim wyroku Sąd Okręgowy orzekł o kosztach postępowania, mając na względzie ogólną zasadę odpowiedzialności za wynik procesu. Z uwagi na fakt, iż pozwana jest stroną przegrywającą niniejszy proces w całości, Sąd Okręgowy na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) zasądził od pozwanej na rzecz powódki łącznie kwotę 9.540,89 zł, na która składają się: kwota 3.952 zł uiszczona przez powódkę tytułem opłaty od pozwu, koszty tłumaczenia przysięgłego dokumentów w wysokości 1.971,89 zł oraz kwota 3.617 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W ocenie Sądu pierwszej instancji zasadne było obciążenie pozwanej kwotą 1.971,89 zł za tłumaczenie przysięgłe na język polski dokumentów sporządzonych w języku obcym załączonych do pozwu, której poniesienie powódka wykazała dołączonymi do pozwu rachunkami i potwierdzeniami wykonania przelewów.

Zasadne było również żądanie powódki zasądzenia od pozwanej kosztów uiszczonych opłaty skarbowej, ponieważ do kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia praw i celowej obrony strony reprezentowanej przez radcę prawnego podlega zaliczeniu wydatek poniesiony przez nią w związku z koniecznością uiszczenia opłaty skarbowej od dokumentu stwierdzającego ustanowienie pełnomocnika.

Apelację od powyższego wyroku wywiodła pozwana, zaskarżając wyrok w całości. Pozwana zarzuciła naruszenie przepisów postępowania, które miały wpływ na wynik sprawy, w postaci:

1) obraży art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów, jak również naruszenie zasady kontrydiktoryjności procesu, polegające na uznaniu, iż:

a) na podstawie przedłożonych w sprawie dokumentów kurierskich można uznać, że pozwana prowadziła działalność gospodarczą w sklepie w centrum handlowym (...) w W., podczas gdy nie ma to żadnego potwierdzenia w dokumentach sprawy, w szczególności jest to sprzeczne z adresem pozwanej w G. ujawnionym w umowie dystrybucyjnej,

b) pozwana odebrała towar w ilości i jakości wskazanej w fakturach VAT pomimo, iż ze zgromadzonego materiału dowodowego w postaci umowy dystrybucji, faktur oraz zestawień księgowych nie wynika, że pozwana składała jakiegokolwiek zamówienia ani tym bardziej, że odebrała przedmioty tytułem których wystawione zostały faktury,

c) faktura VAT oraz zestawienie księgowe wystawione na rzecz pozwanej mogą stanowić dowód doręczenia towaru, w sytuacji gdy są to wyłącznie dokumenty prywatne, samodzielnie nie mogące rozstrzygać w ww. zakresie,

d) nieodebrana faktura wystawiona na pozwaną stanowi dowód złożenia zamówienia w sytuacji, gdy takim dowodem mogło być co najwyżej wymagane przez umowę dystrybucyjną zamówienie w formie pisemnej lub elektronicznej z pisemnym potwierdzeniem, a które nie zostało przedstawione przez powódkę,

2) obraży art. 230 w zw. z art. 207 § 6 i 7 w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na bezzasadnym oddaleniu wniosku pozwanej o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadków J. Z., T. Z., K. B. i J. K. z uwagi na uznanie, iż poprzez brak wykonania zobowiązania Sądu z dnia 31 marca 2015r. doszło do przyznania twierdzeń i okoliczności strony powodowej i przesłuchanie świadków byłoby zbędne dla rozstrzygnięcia, w sytuacji gdy stan sprawy nie zezwalał na zamknięcie postępowania dowodowego i uznania powództwa, bez wcześniejszego przeprowadzenia dowodu na okoliczność rzekomego zamówienia i odbioru przez pozwaną towarów objętych fakturami, zaś pozwana na pierwszym etapie sprawy szczegółowo odniósł się do okoliczności zgłaszanych przez powódkę.

Pozwana wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Na rozprawie w dniu 15 grudnia 2016r. pełnomocnik powódki wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie od pozwanej na rzecz powódki kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna. Chybiony jest zarzut naruszenia przepisów art. 233 § 1 k.p.c. w związku z art. 227 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie i przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów.

W ocenie Sądu Apelacyjnego – Sąd Okręgowy przeanalizował dowody, stosując dyrektywy z art. 233 § 1 k.p.c. i ocenił ich wiarygodność według własnego przekonania opartego o wszechstronną analizę zebranego materiału, zasady logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego. Wnioski wyprowadzone z analizy dowodów nie budzą zastrzeżeń i wobec braku argumentów uzasadniających odmienną ocenę w tym zakresie nie wymagają dalszych rozważań. Reasumując należy uznać, że skarżąca nie wykazała, aby Sąd Okręgowy błędnie ocenił zgromadzony w sprawie materiał dowodowy. Zważyć trzeba, że skuteczne postawienie zarzutu naruszenia przez Sąd art. 233 § 1 k.p.c. wymaga udowodnienia, że Sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Strona posługując się argumentami wyłącznie jurydycznymi musiałaby wykazać, że Sąd pierwszej instancji rażąco naruszył wymienione w art. 233 § 1 k.p.c. zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to mogło mieć wpływ na wynik sprawy. Postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. nie może natomiast polegać na zaprezentowaniu przez skarżącą stanu faktycznego, na podstawie własnej, subiektywnej oceny dowodów, a tylko na podważeniu podstaw oceny z wykazaniem, że jest ona rażąco wadliwa lub oczywiście błędna.

W art. 230 k.p.c. mowa jest o tzw. faktach milcząco przyznanych (*qui tacet consertire videtur*). Kodeks postępowania cywilnego, w związku z wszczętym postępowaniem, nakłada na pozwaną obowiązek wdania się w spór (art. 221), a nadto złożenia oświadczenia co do twierdzeń strony przeciwnej dotyczących okoliczności faktycznych (art. 210 § 2 k.p.c.). Wprawdzie ustawa formułuje powinności z art. 210 § 2 k.p.c. i art. 221 k.p.c. jako obowiązki, lecz w istocie są to ciężary procesowe, co oznacza, że strona może je wypełnić, ale nie można jej do tego zmusić. Jednak gdy strona nie wypełnia spoczywających na niej powinności, musi liczyć się z prawnymi konsekwencjami, ponieważ ustawa pozwala sądowi uznać za przyznane fakty, co do których nie wypowiedziała się strona przeciwna, a mogła

to uczynić (por. wyrok SA w Rzeszowie z dnia 9 stycznia 1998 r., I ACa 345/97, OSA 1998, z. 11-12, poz. 53). W orzecznictwie przyjęto, że na sądzie (przewodniczącym posiedzenia) spoczywa obowiązek uprzedzenia strony o skutkach zaniechania wypowiedzenia się do twierdzeń strony przeciwnej, ponieważ fakt niezaprzeczonego sądu może uznać za przyznany, tylko wtedy, gdy strona przeciwna wiedziała, że posłuży on na równi z wynikami innych dowodów do dokonania ustaleń faktycznych (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 października 2005 r., V CK 260/05, Lex nr 187090). Z tym jednak, że strona sama musi pilnować dopełnienia spoczywających na niej obowiązków procesowych. Jeżeli ich nie wypełni, ponosi skutki prawne swych zaniedbań. Pozwana w niniejszej sprawie była reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika. Zarządzeniem z dnia 30 marca 2015r. zobowiązano pełnomocnika pozwanej w trybie art. 207 § 3 k.p.c. do ustosunkowania się do pism procesowych powódki z dnia 26 lutego 2015r. i 12 marca 2015r. w terminie 14 dni pod rygorem skutków z art. 207 § 6 i 7 k.p.c. i art. 230 k.p.c. W przewidzianym terminie pełnomocnik pozwanej nie ustosunkował się do twierdzeń powódki. W sprzeciwie od nakazu zapłaty z dnia 22 stycznia 2015r. (k. 106), który stanowił pierwszą czynność pozwanej w postępowaniu, pozwana zaprzeczała dokonaniu zamówienia i odbioru towaru od powódki oraz wskazywała, że nigdy nie prowadziła sklepu, w którym dokonywała sprzedaży odzieży sportowej, nie zaprzeczała jednak prowadzeniu działalności w centrum handlowym w W. przy Al. (...). Niezasadny jest zatem zarzut apelacji, że pozwana kwestionowała prowadzenie działalności w tym miejscu już przy pierwszej czynności w sprawie. Pomimo kwestionowania przez pozwaną innych okoliczności, Sąd pierwszej instancji prawidłowo ocenił stan faktyczny w sprawie. Okoliczność dokonania zamówienia oraz odbioru towaru od powódki wbrew twierdzeniom pozwanej nie została wykazana jedynie fakturami. Pozwana powołała się w apelacji na orzecznictwo (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2015 r., V CSK 312/14, LEX nr 1712826; wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 12 maja 2010 r., I (...), LEX nr 593566; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2007 r. II CNP 129/07, LEX nr 62123), zgodnie z którym faktura jest powszechnie uznawana za jeden z dowodów, w oparciu o który sąd może samodzielnie lub z uwzględnieniem innych dowodów ustalić treść stosunku prawnego łączącego strony, a w konsekwencji mający znaczenie dla ustalenia istnienia i rozmiaru wierzytelności wynikającej z tego stosunku prawnego. Istnienie bezpośrednich dowodów, wykazujących chociażby częściowo część okoliczności istotnych dla zastosowania norm prawa materialnego właściwych dla oceny istnienia i wysokości spornej wierzytelności, jak również dowodów przeciwnych, powinno wyłączać możliwość zastosowania domniemania faktycznego, tym bardziej w sytuacji, w której sporna wierzytelność była tego rodzaju, że nie było przeszkód w przedstawieniu bezpośrednich dowodów wykazujących istnienie i wysokość potrąconej wierzytelności. Żaden przepis prawa nie daje podstawy do konstruowania tezy o domniemaniu prawdziwości faktury. Faktura nie ma również waloru dokumentu urzędowego. Nie sposób - w świetle art. 245 k.p.c. uznać, aby faktura VAT miała inną moc dowodową, niż inne dokumenty prywatne. Należy jednak zwrócić uwagę, iż pozwana na żadnym z etapów postępowania nie podważyła wiarygodności faktur przedstawionych przez powódkę. Powódka na dowód swych twierdzeń przedstawiła również dowody doręczenia przesyłki (...), umowę dystrybucyjną z dnia 4 czerwca 2010r zawartą przez strony, zestawienie księgowo, notę kredytową nr (...) na łączną kwotę 1.444,80 euro dotyczącą rozliczenia towarów zakupionych przez stronę pozwaną u powódki na podstawie zamówień złożonych w okresie od sierpnia 2011r. do kwietnia 2012r. oraz potwierdzenie zapłaty przez pozwaną należności powódki w kwocie 15.717,25 euro z 19 września 2012r. Pozwana przedstawiła w trakcie postępowania jedynie wydruk z Monitora Sądowego i Gospodarczego oraz wyciąg z KRS, z którego wynika, iż pozwana prowadziła sprzedaż hurtową na zlecenie (k. 114) co było zgodne z twierdzeniami powódki, gdyż umowa dystrybucyjna zawarta przez strony polegała na sprzedaży przez pozwaną towarów uzyskanych od powódki. W oparciu o tego rodzaju materiał dowodowy oraz wobec braku zaprzeczenia przez pozwaną niektórych twierdzeń powódki Sąd pierwszej instancji prawidłowo rozpoznał sprawę i oddalił wnioski o przeprowadzenie dowodów z zeznań świadków J. Z., T. Z., K. B. i J. K. zawarte w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Wnioski o przeprowadzenie tych dowodów zostały złożone na okoliczność ustalenia, iż pozwana nie zamówiła oraz nie odebrała towaru wskazanego w załączonych do pozwu kopiach faktur VAT, pozwana nigdy nie prowadziła działalności gospodarczej w zakresie sprzedaży ubrań sportowych, jak również nie posiadała punktu sprzedaży hurtowej lub detalicznej tego typu artykułów. Okoliczności te jak wskazano wyżej, zostały już w sposób wystarczający zbadane i ocenione w postępowaniu dowodowym.

Mając na uwadze przytoczone argumenty, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono stosownie do jego wyniku, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.).

SSA Marek Machnij SSA Mirosław Ożóg SSA Ewa Giezek